

— Това момче не бива да вземе играчката. То ще я чу- пи още първия ден. Кажи на майстора!

— Ще му кажа.

Играчката издаде тихъ звукъ, който само майсторътъ разбра.

— Колко струва това дяволче? — попита богаташътъ.

— Не го про- давамъ още, го- сподине. То ми е първото. Не съмъ му се още наравалъ.

Богатиятъ чо- вѣкъ си излѣзе недоволенъ.

После влѣзе хубава жена. Тя водѣше момиченце за ржка.

Показаха му дяволчето. То заскача и зави- ка радостно:

— Купи ми го, мамичко! Ку- пи ми го! Нека

само азъ си имамъ такова чуд- но дяволче! На никое дете нѣ- ма да го покажа! Ще си го пазя за мене!

Живото дяволче пошепна пакъ нѣщо на сърдцето на майстора. Играчката отново издаде тихъ тънъкъ звукъ, кой- то само майсторътъ разбра.

— Колко струва това дявол- че? — попита хубавата жена.

— Не го продавамъ още, го- спожо. Първо ми е. Когато на- правя друго, ще го продамъ. И хубавицата си излѣзе не- доволна.

Надвечеръ дойде чистачката на майстора. Тя водѣше русо- косо момченце.

То видѣ чудна- та играчка и по- шепна на май- ка си:

— Охъ, ма- менце, вижъ ка- кво хубаво дя- волче съ бѣла опашчица!

Майсторътъ нагласи пружи- ната на дяволче- то. То почна да киха и завика „наздраве!“

Момченцето подскочи отъ радостъ, стисна ржката на май-

ка си и рече шепнешкомъ:

— Ахъ, да имамъ това дя- волче! Че да събера моитѣ другарчета, че да имъ продума!... Ей, че ще бжде хубаво-о-о!

— Мълчи, мама, — рече бед- ната жена. — Ние нѣмаме пари за такава скъпа играчка.

